

עולם לתרופה

מפרד"ס התורה ומשדה החסידות

בס"ד, ערב שבת קודש פרשת עקב (אבות ד)
י"ז מנחם אב תש"פ - שנה כ"ה גליון א'רכו

הדלקת מנורה	מוע"ש	ר"ת
22:32	21:00	אנטווערפן
21:51	20:22	לונדון
21:48	20:16	ווינסטקליף
22:06	20:38	מאנשטער
21:35	20:06	ווינען
22:34	21:02	אמסטרדם
22:04	20:32	עירך
22:33	21:01	פאריז
22:11	20:39	בעלזא

בסיוע קרן יקר למרדכי לע"נ הרה"ח מרדכי ב"ר מאיר אריה ז"ל רייז וזוג מרת רחל פרומט ע"ה בת הגה"ח אברהם צבי רומעלס זצ"ל

פלאות עדותיך

ספו תמו העבודות זרות - מלבד ע"ז של רדיפת הממון/ דוד המלך לא עבר מעולם דרך הים/ כשאדם צריך לאיזו ישועה - יזכיר נסים שנעשו מעין אותו ענין ויושע

והיה אם שכוח תשכח את ה' אלקיך והלכת אחרי אלוהים אחרים ועבדתם והשתחית להם (ח. יט.) באגרת הקודש' להרה"ק רבי אלעזר מליזענסק ז"ע (נדפסה בסוף ספה"ק 'נועם אלימלך'), כתב בתו"ד: "... ושמעתי מגדול אחד שאמר, זה היצר הרע של עבודה זרה, אנשי כנסת הגדולה הרגו אותו (עי' יומא סט:), זהו תמיהה גדולה, האין אפשר להרוג המלאך שהוא גוף נקי זך ורוחני, אלא רק שהעבירו מאומנתו ראשונה, אם כן מה הוא אומנתו עתה, הלא כל מלאך נברא לאיזה שליחות, אלא שנותני לו אומנות הממון, לבלבל בני אדם ברדיפת ממון ועושר, שזהו קרוב לעבודה זרה בעונותיו הרבים" וכו'.

ואמנם הענין מבואר ב'ספר החיים' לרבינו חיים ברבי בצלאל זי"ע מפרידבורג (פרק ה), וז"ל: "... כי עכשיו ספו תמו העבודות הזרות אשר היו מימי קדם, כחמה ולבנה וכיוצא בהן, שהרי אף הגוים שבחו"ל אמרו ובוטחו ז"ל (חולק יג.) דלא עובדי עבודה זרה הם, רק מנהג אבותם בידם, וחדשים מקרוב באו, כגון עבודת הכסף והזהב, שגם הוא בכלל ע"ז יחשב וכו'. והוא סוד ה'ועם', שהם ג' מיני עבירות אשר חטאו וזעמו בהם כל הדורות אשר היה, למן היום אשר ברא אלקים את האדם עד היום האחרון, דהיינו: זנות, עבודה זרה, ממון, שהוא ראשי תיבות של זע"ם, וכל עוד שלא עבר ובטל העוה"ז הזה יתעכבו עקבות רגלי המשיח"ז. [ע"ע"ש בהמשך - למה אנשי כנסת הגדולה שקטלו ועקרו ליצרא דע"ז וליצרא דזנות לא רצו לעקור גם כן את יצרא דממונא וכו'].

*

שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן וגו' (א. ט.) דבר פלא מביא הגה"ק בעל ה'שבט מוסר' זצ"ל בספרו 'תהלות ה' על ספר תהלים (מזמור קז, שאלוניקי תקצ"ט, ט. טז): "שמעתי מהחכם השלם כמה"ר אברהם די בוטון נ"ו, שראה במדרש, שדוד ע"ה כל ימיו לא עבר בים. וזה אומרו (תהלים קז, כד) - יוריד הים באניות וגו' המה ראו מעשי ה', כלומר, המה ראו ולא אני, שמעולם לא ירדתי בים".

*

כי עיניכם הוראות את כל מעשה ה' הגדול אשר עשה (א. יא) איתא ב'אגרא זכלה' (בפרשתנו ד"ה כי תאמר בלבבך): "כתבו רבותינו הקדושים, צדיקי דורותינו, בקבלה מבעלי רוח הקודש: כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה, כגון לרפואה ולהצלחה ולעבור במצולות ים מבלי מכשול, אזי יזכור כמו פיו מעין אותם הניסים בביצא בה שנעשו לצדיקי הדורות לרבים או ליחיד"י.

1. החיד"א זצ"ל מביא בספרו 'דבש לפי' (מע' ז אות ו) בזה"ל: "זעם, אמרו הקדמונים ודשיתא אלפי שני הוי עילמא: שני אלפים הראשונים גבר יצר הרע ופשעו בזנות, ב' אלפים שניים - בעבודה זרה, וב' אלפים אחרונים הללו - ממון, וסימנ' זעם, והרב מהר"ם ו' חביב ז"ל משלונקי רמז בפסוק (תהלים קז, ג): 'בועים תצעד ארץ' - הולכת ארץ ועולם כמנהגו, ועל זה באף תדוש גוים", וע"ע בינפיש חיים' להגרי"ח פלאגי זצ"ל (מע' ז אות כא).

2. כ"י"ב מביא בספרו בספרו 'סמוכים לעד' עה"ת (פר' נח בא"ה) גם אפשר וכו', ושם מוסיף: "והטעם, שלא רצה להסתכן ולהצטער".

3. ראה 'זבירת שלמה' להרה"ק רבי שלמה מלוצק זי"ע (על מגילת אסתר): "... על ידי דבורי חכירה שמספרים הנס, ג"כ נתעורר ונמשך בחינת הנס ההוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים ולהזכיר בכל יום, וכן זכירת מחיית עמלק בכל יום, הכל מטעם זה, וכן אפילו נסים פרטים הנעשים לאדם, השי"ת עתור מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחד, וכשיזכר ח"י כמו הצרה הזאת לשום אדם, כשיזכור ישועות השי"ת הנעשה לאדם הצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועות ה' להציל גם כעת מצרה כזאת, רק שהיה בנשחזן גדול ובאמונה שלימה ובדיקות בהשי"ת, כמו שקבלתי בעזרת ה' יתברך מאדמו"ר זללה"ה (-המגיד הק' ממעריטש זי"ע) שראיתי כזה ממנו כמה פעמים, גם משאר צדיקים זללה"ה. (וע"ע: 'נועם אלימלך' וזאת זכרון) בפר' ב' עה"פ ולמען תספור: 'אוהב ישראל' פ"י ויצא ד"ה או יאמר ע"פ מה שפירשתי - 'וכשאנו צריכים לפקוד עקרות אז אנו קורים פרשת וזה' פקד את שרה"ו (וכו').

לקח טוב

קיום המצוות מעורר אהבת ה'

בטובת בנם. בשעה שיצילח להקיף את כל מסכת הדאגה והטיפול על כל פרטיה ודקדוקיה, מאליה תיוולד בקרבו הכרת הטוב, ורגשי התודה מעצמם ייווצרו בלבו.

ובכן, גם אהבה יתכן לסובב. טבעה של האהבה הוא הקירוב. כל כמה שיראה האדם את זולתו יותר קרוב אליו, ולא קירוב משפחתי בלבד אלא קירוב בתכונה במדות בדעה ובהשקפה, כך ובאותה מדה תיתקע האהבה בלבו אליו.

אותיות מחכימות

בפרשת 'וזהו' חס שמעו כו' לאהבה כו' ולעבדו כולל לנכנס". פירש"י של תלמוד בבבלי ללכות עשירי, רבי, רק מזהבה כו'. פירוש הפסוק: כי תכלית המצות הס כדי ללכת לאהבה ה'. כי אין אפשר ללכת וס ללכת לאהבה הבורא, וכן הקשו הפוסקים כי אין שייך לזווי לאהבה חס אלא הנפש אוהב בעלם. ולא מתחמה שאלו זאת רק מחסרון המצות שלהם. אבל בני ישראל על ידי המצות מתעורר בנס האהבה. ובספר היסוד לר"ת איתא כי קורא אהבה, התמדות האוהב אל האהב ע"פ, ולכן כאשר קדש הקב"ה במצותיו ומצותיו, ומתמדין במעשים ומצותיו אל מצות הבורא ית"ש ולמעשה, בהם יש לו דבקות בו ית' כמ"ש הדבק במצותיו (פי' סוטה יד. מומלך דרבה"ח...)

והנה בפרשת ראשונה בקריאת שמע כתוב סתם 'ואהבת', והיא מדריגה גמולה כמו שהיה לפני ישראל כשעת קבלת התורה 'אלמתי אלקים אתם' (והאלים פ.ו. ו. פי' שמו"ר פ"ח). וזהו להם אהבה בעלם בלי שום פשול. ופרשה שניה בחינת קבלת עול מצות היא מדריגה קטנה מה כמ"ס בגמרא (ברכות לז.) 'ואספת דגן - כשאינן שוין לאנו של מוקס'. כי שוין לאנו של מוקס הינו שאלו לו עשיה אחת בעולם, כמלך שאלו בו רק השליחות. וכשאלו זוכין למדריגה זו לזיכין לעשר את האהבה בכת המצות כו'...

שפת אמת (תנ"ח)

ועל כן צונו הבורא יתברך לסובב את האהבה בלבנו. כיצד, על ידי קיום מצותיו, שכל כולו הן דרכי השם ועניני העליון ברוך הוא. כאשר ינקוט האדם במעשים אלו ויעצים בנפשו מדות עליונות אלו מתקרב הוא אל קונו ומתדבק בו, עד שבסופו של דבר תיווצר האהבה מאליה.

אפשר בהחלט להבין לנפשם של אלו התמהים: היאך אצטוו לאהוב דבר מה? הרי האהבה אינה אלא רגש שכל, ואיננו שולט ברגשות שבקרב לבי, ולא אני הוא שקובע כמה יתרגש הלב ולאיוה ענין יחמה. תינה באיברי המעשה, בהם אפשר ויכולני לשלוט. ואף אם לדוגמא אחיה תאב להכניס מאכל אסור לתוך פי, הנני מסוגל להתגבר על תאוה זו ולעמוד בכך שלא להכניסו לפי ואף לא לשלוח אליו יד, אבל ברגש שכל לא מצאתי אונים ואין לאל ידי עשות בו מוטב ועד רע.

כיון שכן, היאך נצטוונו לאהוב את השם יתברך, והיא אחת מושגת המצוות התמידיות, שעליה חוזרים פעמיים בכל יום, כאשר משכימים ומעריבים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, וקורא האדם קריאת שמע ומתחיל פרשה הראשונה 'ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך...', ותמה יתמה, הלא אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו?

אמת, נכון הדבר, שההרגשה נוצרת מאליה ואין בעל הלב יכול להכריח את עצמו להרגיש מה שאין בו. אולם לכל ההרגשה יש סיבה המסובבת. אם אין בכחו של האדם לשלוט בתוצאה, הרי שמסוגל הינו לפעול בתחום הסיבה המולידה את התוצאה.

ילד שיש לו פחד מוגזם מדבר מה, אין ספק שהפחד הוא אמיתי ואי אפשר לו לשלוט על עצמו ולא לפחד רק בגלל שכך נצטווה. אך בהחלט יתכן לשוחח אתו על הענין שהוא ממנו נרתע והושיע, ולנתחו לנתחים עד שיווכח לדעת שבאמת אין כל סיבה לרעוד ולפחד ממנו. במשך הזמן תיעדר הסיבה ותוצאת הפחד מאליה תעלם.

באותו משקל, בן שאינו מכיר טובה להוריו ללא סיבה מיוחדת, ניתן לפתח את הילוך מחשבתו לעבור על כל הטובות שהטיבו עמו ועל הדאגה האבהית והאמהית יום יום, כאשר כל מעינים שקיע

קול רנה וישועה באהלי צדיקים

במקהלות רבבות בני ישראל שפוזן ירחשו בחדרת קודש וביראת הכבוד ברכאן דנפישין קדם מדברנא דאומתיה בוציאנא דנהורא רבן של ישראל

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ולבנו כש"ת פאר מקדושים הרה"צ רבי אהרן מרדכי שליט"א

לרגל שמחת נישואי הנכד - החותן המופלא חוב"ב הרב חיים מאיר רוקח שליט"א

עב"ג הכלה המהוללה ביר"ש התח"י בת הרה"ג ר' שלי' מאסקאוויטש שליט"א

בן כ"ק האדמו"ר ממעליץ שליט"א וחותן כ"ק האדמו"ר מדרעש שליט"א

ועתידתנו צרופה: יהא רעוא מקמי שמיא שיושלם זה הבנין עם דורות ישרים ומבורכים לתפארת כל בית ישראל, עדי ניהלנו כ"ק מרן רבינו שליט"א מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לקבל פני משיח צדקנו בב"א

אברהם צבי חיים בן רחל פרומט - רייז

יעקב יצחק בן רייזל - קאניג

יעקב בן יוטל - פריעדמאן

יומא דנשמתא

ב"ק מרן אדמו"ר הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע יומא דהילולא כ"א מנחם אב (תשי"ז)

"ילוד אשה הדומה למלאך, שאין אני והוא יכולין לעמוד על סוף דעתו" - כך מתבטא הרה"ק רבי שלום משאץ זצ"ל על כ"ק מרן מהר"א מבעלזא זי"ע באחד ממכתביו.

לאחר הסתלקותו של מרן זי"ע העלה רבי שלום זצ"ל עלי הכתובים כמה שורות של דברי קינה והספד (נדפס בירחון "יגדיל תורה" לונדון, חוברת לב - מניא תשי"ח, וגם בסוף הגדש"פ 'אור הגנוז'), בזו הלשון:

"מי יעלה לנו השמימה" בעוה"ר שמענו שמועה לא טובה, מרן הקדוש והטהור אשר כל העולם העידו עליו כי הוא הוא צדיק הדור בדור הזה, ונטר ב"ק האמתי על מדרגה הנוראה והנפלאה מאד מאד, ולא נהנה כל ימיו כמעט, כעדות רבינו הק' ע"ה (כתובות קד). שאמר ו'לא נהניתי אפילו באצבע קטנה' נאמר על אותו צדיק, לא אכל ולא שתה ולא ישן כל ימיו בדביקות נפלא ורוה"ק שראו כמה כמה פעמים...

גוף קדוש כמזהו.
אבידה גדולה אבדה העולם אבידה שאינה חוזרת. המקום ינחם את העולם על אבדת הקדוש ב"ה ובי"ש, וזה היה הצדיק הקדוש אהרן רוקח מבעלזא שהיה סוף ימיו בארה"ק ושם מנוחתו כבוד, וסבל יסורים הרבה בחייו כל ימיו וקיבל עליו צרת ישראל".

מתוך יריעה מיוחדת על מסכת דבקותו של רבי שלו' שאצער זצ"ל ב'רבוה"ק מבעלזא זי"ע המתפרסמת בקובץ 'אור הצפון' של החודש, מנ"א תש"פ

עדות מופלאה נרשמה מפי הרה"ק ר' **דוד פרנקל** ז"ל, ממקורבי החיזון איש' זצ"ל¹:

פעם אחת דיברו עם רבו, החזו"א זצ"ל, אודות זמן הדלקת נרות חנוכה, ואחד הנוכחים הפטיר שאצל ה'בעלזער רב' מדליקים נר חנוכה בשעה מאוחרת לילה.

שמע החיזון איש' זצ"ל את דבריו, התעמק במחשבותיו זמן מה, אחר כך נענה ואמר: **"איתא במסכת חגיגה (יג, א): במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור"** - - -

מתוך מאמר מיוחד החושף פרק עולם בקשרי ההערכה וההערצה שהיו בין מרן זי"ע להגאון החזו"א זצ"ל המתפרסם ב'אור הצפון' של החודש, הנ"ל

לקט זעיר ומוזחיר של חליכות בקדוש, עובדות מאלפות וסיפורי נפלאות

מזור לקושי של בנו, וכי אפסו הכיסיים שהוא יוכל אי פעם לשמוע באוזניו.

מכיון שכך, נסע אבי הילד אל אחי הקדוש, בכדי לשאלו בעצתו. כשנכנס אל הקדוש פנימה, השיח את מר לבו וסיפר לו דברים כהווייתן. כ"ק מרן, אחי, אמר לו: **"הרופא הזה כלל אינו רופא מומחה, אלא שכתב"ק אבי זי"ע היה שולח אליו אנשים, אז היה בכוזר לרפאות את האנשים!"**

מרן הציע לו רופא אחר, וברוך ה' שהילד התרפא לגמרי!²

פרשת גדולת מרדכי (פרק מה. יו"ל בקרוק בעו"ה בשני כרכים ממארים)

"נקם ישיב לצרי"

סיפר המשבי"ק הגה"ח ר' **אריה'לע לערמאן** ז"ל: ביום שבת קודש פרשת חוקת שנת תשי"ג, בעת שהגיע זמנו של המשבי"ק הרה"ח ר' **בערל בעק** ז"ל לשמש בקדוש, ביקש ממנו מרן זי"ע לפתע שיביא לו סידור. לאחר שהביא את הסידור הורה לו מרן זי"ע לפתוח אותו בתפילת 'אב הרחמים שוכן במרומים' שאומרים בשבת לאחר קריאת התורה, וביקש ממנו להקריא מתוכו את הנאמר שם אודות נקמת ה' בגויי הארץ על הרעות שעשו ליהודים: **"ויזכרם אלקינו לטובה... וינקום נקמת דם עבדיו השפוף"**, ובפרט את הפסוק (דברים לב. טז), **"הרגינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום נקם ישיב לצרינו וכפר אדמתו עמו"**.

כשיצא ר' בערל מן הקדוש פנימה וסיפר לנו את אשר ביקש מרן זי"ע ממנו, היה לנו הדבר לחידוש גדול, כי אנסן רגילים היינו שמרן זי"ע מבקש מאתנו לומר לפניו פסוקים שונים, אבל בדרך כלל היו אלו פסוקים קבועים וידועים. פסוק זה אף פעם לא ביקש מרן זי"ע לאמרם בפניו, ובכלל לא פסוקים שענינם נקמה ברשעים וכדומה.

באמצע השבוע שלאחר מכן הגיעה לארץ ישראל הידיעה הלא טובה, שהשלטונות בארץ הוציאו להורג בערב שבת (בארבעה), בעת שבארץ ישראל היה כבר ליל שבת קודש) בני זוג יהודים בשם רוזנברג, באשמת ריגול לטובת ברית המועצות. אמרתי אז ל'ר' בערל, כי יתכן מאוד שלכך היתה כוונת מרן זי"ע בעת שביקש לומר פסוקים אלו המדברים על נקמת ה' בגוים. **אוי שבתבהוה** - תולדות חייו ופרקי זכרונותיו של המשבי"ק הגה"ח ר' ארי' שלו' לערמאן ז"ל (אור הצפון, קובץ קל, ניסן תשי"פ)

בלורית – חשט איסור דאורייתא:

פעם אחת כאשר נכחתי בשולחני הטהור של כ"ק מרן מהר"א זי"ע בשנת תשי"ב, דאיתי שניגש איהו בחור, שלא היה נמנה עם עדת החסידים, וביקש לקבל "שיריים". כ"ק מרן זי"ע הבחין שהוא הולך עם בלורית על ראשו והעיר לו על כך. התנצל בחבור ואמר שהוא אינו חסיד... נענה לו מרן זי"ע: **"איתא ברמב"ן (נמובא בשיטת מקובצת) געניט כתובות יט. ד"ה אמר רב חסדא): כשם שאין אדם משים עצמו רשע, כך אין אדם משים עצמו שאינו חסיד..."**

אחר כך הוסיף מרן זי"ע להוכיחו ואמר לו: **"אבי ז"ל אמר, כשלומדים דברי השירה וזהב בשו"ע יו"ד סי' קע"ח מתוך ראת שמים, רואים שיש בזה שאלה גדולה וחשש איסור דאורייתא..."**

טובות זכרונות - מפי הרה"ק ר' יעקב דוד שווייצער שליט"א (אור הצפון, קובץ פז, מניא תשע"ו)

כוונה בתפילה:

פעם הגיע אל כ"ק מרן זי"ע חסיד אחד, שהזכיר את בנו החבור שרגיל היה לכפול תיבות בתפלתו, מתוך חשש ויכפיותיו שמה לא כיוון בהן היטב. מרן זי"ע הורה להביא את החבור לפניו, ואמר לו: **"הער, צוויי ערטער דארף מען אינזינען האבן ביים דאווענען, ביי 'מותח את ידיך' - אז אלע אינן דארפן האבן פרנסה, ביי 'שמע ישראל' - אז עס איז דא איין באשעפער אויף**

דער וועלט, און די רעשט זאלסטו דאווענען..." (שמוע, בשני מקומות צריכים לכוון בעת התפילה, ב'פותח את ידיך' - שלכל בני ישראל תהיה להם פרנסה, וב'שמע ישראל' שיש בורא ומנהיג אחד לבירה, ואת כל השאר - תתפלל...).

טובות זכרונות - מפי הרה"ח ר' משה בינלאיינן שליט"א (אור הצפון, קובץ פז, מניא תשע"ו)

"מה לכהן בבית הקברות"

אספר מעשה נורא ששמעתי על כ"ק מרן מהר"א זי"ע, וכדרכי פניתי לכבר את המקור אצל בני המשפחה, ומעשה שהיה כך היה: הגאון רבי **אשר שמואל כ"ץ** זצ"ל אב"ד זשיבו, בן אחיו וחתנו של הגה"צ רבי **אברהם שלמה כ"ץ** זצ"ל אבד"ק ריסקווא, שימש אחרי המלחמה כרב במונטריאל, וכשהיו באים אליו אנשים מתושבי האזור תפלות אלהיות למסור לאותו חולה שלא יסתובב שהתרחשו עליהם, היה מנהגו, שאם באה לפניו שאלה קשה שהשואל מוצאו מפולין או מגאליציה, היה מפנה את השאלה אל **כ"ק מרן מהר"א** זי"ע, ואילו אם היה השואל מיוצאי הונגריה, היה שולח את השאלה אל רב **כ"ק האדמו"ר משאטמאר** זצ"ל.

פעם באה לפניו אשה אחת ובכתה לפניו שבעלה אינו בקו הבריאות ואינו יכול להתפרנס, ומצבם דחוק כל כך עד שאין להם מה לאכול. שלח רבי אשר שמואל את ההוכרה אל כ"ק מרן זי"ע, ותשובת גדולה למסור לאותו חולה שלא יסתובב יותר אצל הקברים ויתרפא. קרא רבי אשר שמואל לאותו יהודי ושאלו לפשר דברי מרן זי"ע, והתוודה אותו יהודי כי לאור מצב פרנסתו הדחוק היה נוהג ללכת מדי יום ראשון לבתי העלמין, כדי לומר שם תפילת "א-ל מלא רחמים" תמורת תשלום, וזאת אף על פי שהוא כהן שאסור לו להיטמא למתים, אולם לא עמד בפיתוי לגודל דחוקו וענייתו...

טובות זכרונות - מפי הרה"ק ר' יעקב דוד שווייצער שליט"א (אור הצפון, קובץ פז, מניא תשע"ו)

רפואה על פי הלכה:

היה זה בערוב ימיו של הגה"ק רבי **שאול בראך** זצ"ל, כאשר נחלה רח"ל על המרה והכבד, שגרמה לו באשמת הרופאים שהתרשלו ברפואתו, והיה שרוי במצב של סכנה עד שלא נתנו לו הרופאים תקווה גדולה רח"ל. הנה הוזכר את דבר מחלתו לפני כ"ק מרן זי"ע להיפקד בדבר ישועה ורחמים, וענה לו מרן זי"ע, כי על פי המבואר ביורה דעה בהלכות טריפות, מום זה אינו נחשב לטריפה, ואפשר להיות כזה... ואכן לאחר שאלו חי בהאי עלאמא יותר מחמש שנים, ואף שלפי דברי הרופאים כבר פסקיה לחיותיה רח"ל, בכל זאת על פי ההלכה האריך מרן זי"ע את חייתו עד כמה שנים לטובה.

שאל בחי' ה' - עובדות הוד על דבקותו המופלאה של הגה"ק רבי שאול בראך זצ"ל אבד"ק קאשוי ברבוה"ק מבעלזא זי"ע (אור הצפון, קובץ קכח, שבת תשי"פ)

סגולה נגד העכברים...

בישטיבל של חסידי בעלזא ששכן בימים ההם בבנין ישיבת "חיי עולם", התפלל יהודי מווארשא ושמו הרה"ח ר' **אהרן יוסף אפטוביטש** ז"ל, חסיד גור שאיזה את בית מדרשו לתפילותיו. באחת השיחות שהיו לי אתו סיפר לי אודות הקשר שלו לחצר הקדוש בעלזא. פעם אחת רדפו אחריו שוטרים פולניים עד שנטאץ לברוח מווארשא, ובדרכו הגיע לבעלזא, שם ישב למשך תקופת זמן, כיון שהיה לו שם הרבה מה לראות, דברים מחדושים שפעודו לא הסכים לראותם.

פעם אחת פגש ביהודי שבא ממונטריאן לבעלזא עם 'קוויטל' בידו לבקש רחמים על מסחרו, כי יש לו חנות של אריגים ובאים שם העכברים ומזיקים לסחורה. כשנכנס אל הקדוש פנימה יץ לו מרן זי"ע שניחן כלים מלאי מים בתוככי החנות, מהם ישתו העכברים ושוב לא יאכלו את האריגים.

"לימים" - המשכ' ר' אהרן יוסף לספר - **"כאשר שבתי בשלום אל בית אבי, סיפרתי לו את כל הקורות אתי ומה שראיתי בבעלזא. אבי ז"ל היה תלמיד חכם מופלג וידוע ספר, וכאשר שמע עובדא זו נותר ממקומו בהתפעלות ואמר לי: 'ראה נא כיצד לא שכן מרן זי"ע לרגע את הש"ח' בהלכות שומרים... [וחי"מ סי' רצא סק"י: 'ילפי שאין ירד עכברי לקלקל בבדים רק מחמת הצורך']"**.

טובות זכרונות - מפי הרה"ח ר' משה פרסטר שליט"א (אור הצפון, קובץ עט, טבת תשע"ו)

עזרי צפון ובואי תימן...

בתקופה שמשכן קדשו של כ"ק מרן מהר"א זיע היה בשכונת בתי ווארשא בירושלים ת"ן (בביתו של הרה"ח ר' יהושע גולדברג ז"ל, סמוך לשכונת התימנים, הודמן שמול חלונות חדרו של מרן הפונה לרחוב מאה שערים, שכן ביהמ"ד של אחב"י יוצאי תימן, וחלונות ביהמ"ד היו בדיוק מול חלונות חדרו.

באחד הלילות של חודש אלול אירע פעם שהשעה התאחרה עד מאוד, ומרן זי"ע עדיין לא פנה לנוח מעבודת הקדוש, וברקע כבר החל להישמע קול תפלתם של התימנים שפתחו באמיתי הסליחות בענימה המיוחדת המקובלת אצלם מדור דור, וכמנהגם לומר סליחות מתחילת חודש אלול.

כאשר שבנו הבנאי הגה"ח ר' חלל ווינד ז"ל את קול תפלתם, פנה תיכף לסגור את החלון, באמרו למרן שהשעה כבר מאוחרת מאוד "און מידארף מאכן נאכט" (יציג'ד לעשות לילה)".

נענה מרן זי"ע ואמר: **"לא, לא, עס דערמאנט דאס קול פון יד לויס אין בית המקדש"** (עווב, עווב, הן קול תפלת מזכיר את קול שירת הלויים בבית המקדש!).

- וכן מסר גם הרה"ג ר' **אליעזר דוד פאל** ז"ל ממונטריאל, מתלמידי ה'חיזון איש', ששמע כן ממקור מוסמך (שם).
- ידוע מאמר דזיקס על דברי חז"ל (ברכות ט): "ורפא ירפא (שמות כח - ט). מ כאן שניתנה רשות לרופא לרפאות", והי"נ שכאשר זה מגיע **מכאן**, מחדדו של הצדיק, איז ניתנה רשות לרופא לרפאות.

המדרש נעצר לזכר נשימת הרה"ח - ר' משה ב'הר"ר ייסקר בכרזיש ברוזנשטיין גי'ה ת.נ.צ.ב.ה.

עלֵי הדרָה

ענין שנלמד במסגרת "דרָה היומִי"

מסכת שבת

איסור עשיית מלאכה קודם הבדלה – מנפת קדושת שבת או מחמת חובת הבדלה במשנה (ק, א): "אין מחשישין על התחום לשכור לו פועלים ולהביא פירות אבל מחשיך הוא לשמור ומביא פירות בידו", דהיינו, כי לצאת על תחום שבת בכדי לצאת ממנה מיד אחרי השבת מותר רק לצורך דברים המתירים בשבת עצמה, כגון שמירת השדות, והמחשיך על התחום לשמור שדה מותר לו לקצוץ פירות מן השדה ולהביאן לביתו, ובגמרא (שם, ב) דנו אודות הסיפא: "ומביא פירות בידו": "ואף על גב דלא אבדיל, והאמר רבי אלעזר ג' אנטיקוט משום רבי אליעזר בן יעקב אסור לו לאדם שיעשה חפציו קודם שיבדיל [וא"כ איך קצץ הפירות קודם הבדלה], וכי תימא דאבדיל בתפלה, והאמר רב יהודה אמר שמואל המבדיל בתפלה צריך שיבדיל על הכוס, וכי תימא דאבדיל על הכוס, כוס בשדה מי איכא, תרגמא רבי נתן בר אמי קמייהו דרבא בן היתות שנו" (דאמאי כוס בשדה"ר שם). ובהמשך איתא: "אמר ליה רבי אבא לרב אשי, במערבא אמרינן הכי המבדיל בין קודש לחול ועבדינן צורכין, אמר רב אשי, כי הוינא כי רב כהנא הוה אמר המבדיל בין קודש לחול ומסלתין וסליח", ופירש"י: "המבדיל בין קודש לחול - להכריז בעלמא, ללנות את המלך, ועבדינן צורכין - וא"כ אנו מברכין על הכוס ברכה גמורה דהבדלה, וכל שכן דאי אבדיל בתפלה מותר לעשות צרכין, וחוזר ומבדיל על הכוס".

ומבאר ראשונים (רשב"א, ריטב"א ור"ן), כי לפי דברי רש"י, עולה, כי בתחילה סברו שטרם הבדלה על הכוס אסור לאדם לעשות חפציו, ותעה הסיקוי כי במה שבידל בתפלה אין קודש לחול - גם בלי שם ומלכות די להתיך בעשיית מלאכה, ולהיתר איכילה צריך ברכה על הכוס דייקא, אבל ברי"ע (כאן וכן בפסחים ב, ב) מבאר שגם אמוראים אלו עשו הבדלה גמורה על הכוס בכדי שיהיו מותרים במלאכה (ובראשונים דנו לפי דברי הר"ף א"כ מה חידוש אמוראים הללו בדניי הדינה). ועיי' בדבריהם). ובריטב"א ישנה שיטה ממוצעת, כי אכן להיתר עשיית מלאכה די בברכה 'המבדיל בין קודש לחול' בלבד, אלא שצריכה להיות בשם ומלכות, אבל אין צורך שתהא ברכה זו על הכוס. להלכה קיי"ל כשיטת רש"י שאין צורך בשם ומלכות בכדי להיתר מלאכה (עיי' שו"ע א"ח סי' רצט סי').

והנה, ישנה חקירה קדומה אם האיסור לעשות מלאכה קודם הבדלה הוא מנפת איסור שבת, כי כל עוד שלא עשה האדם הבדלה נעדין לא פגה קדושת שבת, והגם שזה כבר מוציא שבת, כי קדושתה נמשכת עד שעושין הבדלה, והוה מעין המושג של תוספת שבת, או שבמצב פגה קדושת שבת, אלא שתחכמים אסור לעשות שום מלאכה קודם הבדלה, כדי שיוכר האדם לעשות הבדלה ולא ישכח, ומעין איסור עשיית מלאכה ואכילה לפני שאר כל המצוות. ובספר 'עולת שבת' (על שו"ע שם) תלה חקירה זו במה שנחלקו בשו"ע (שם): "אסור לעשות שום מלאכה קודם שיבדיל... ואם צריך לעשות מלאכה קודם שיבדיל בתפלה אומר 'המבדיל בין הקודש ובין החול' בלא ברכה, ועושה מלאכה. הגה... ויש אומרים, דכל זה במלאכה גמורה, כגון כותב ואורז, אבל הדלקת הנר בעלמא או הוצאה מרשות לרשות אין צריך לזה, ומזה נתפשט המנהג להקל שמדליקים נרות מיד שאמרו הקהל 'ברכו', אבל העיקר כסבורא ראשונה". שיטה הראשונה האוסרת כל מלאכה סובבת שאיסור עשיית מלאכה הוא מנפת קדושת שבת, ולכן אסור בכל מלאכה כמו בשבת עצמה, לדעת הר"א - שהאיסור הוא מנפת חובת הבדלה - שלא יכנס האדם במלאכה חול וישכח לעשות הבדלה, ולכן לא אסור חכמים קודם מלאכות גמורות, ואילו במלאכות קלות לא ישכחו להבדיל (עיי' תשל אברהם - בושטשטא מ"ח סי' רצט). בחי' הראי"ה (על הרמב"ם הל' שבת פ"ט הל' ה) תלה את החקירה במילוקי הראשונים שהזכרנו האם חובה לברך ברכת הבדלה גמורה לצורך היתר עשיית מלאכה: דעת הר"ף - שצריך הבדלה על הכוס לצורך היתר מלאכה - היא בגלל שסבור שאיסור עשיית מלאכה הוא מנפת חובת הבדלה, ובכן, אם לא יוצאים ידי"ח בעיקר ברכת הבדלה כי אם בברכה גמורה, כיצד ניתן להסתפק בברכת המבדיל בין קודש לחול בלבד בכדי להיות מותר בעשיית מלאכה, הלא סוף סוף עדיין מוטל עליו חובת הבדלה, ועדיין ראוי להיות אסור בעשיית מלאכה, ואילו דעת רש"י ודכותיה, שממילא להיתר עשיית מלאכה גם ברכת 'המבדיל בין קודש לחול' בלבד, ואע"כ שעדיין אין יוצאים ידי חובת הבדלה בברכה זו, מובן היטב אם נימא שאיסור עשיית מלאכה נובע מחמת קדושת שבת שעדיין לא פגה, וכשיאמר אדם ברכת תורה בין קודש לחול' כבר פגה ממנו קדושת שבת, ולכן מותר בעשיית מלאכה, והגם שעדיין לא יצא ידי"ח הבדלה בברכה זו.

הגה"ר רבי יהושע מענדל אהרנבערג זצ"ל רב ראב"ד יפו בתשובותיו 'דברי יהושע' (ח"ב סי' קיח) דן בחקירה זו בעקבות מנחת כ"ח, וז"ל: "באור ליום ע"ש פ' תשא תשי"ד נקראתו לבוא לפני המלך, כ"ח מרן הגה"ר מבעלזא שליט"א (מנחם מר"א זי"ע), והציע לפני ספקו בהלכה למעשה, דכרכו בקודש שאינו מורה הלכה לעצמו כידוע, היות שהרופא ציוה עליו לרגל מחלתו בעיניו לשליש תרופה לעיניו כל שתי שעות, ואפילו בשבת, כדן המבואר בס' סי' ס"ט, ומכיון שדרכו בקודש להחמיר בספק בין השמנושת עד תמישין דקות אחר השבת, האם מותר לו לעשות תרופה זו באותו החמישים דקות בלי הבדלה... או דלמא אף דשבת התורה לו, משום דאי אפשר, מ"מ כשהגיע זמן הבדלה, ואפשר לו להבדיל קודם אסור לעשות בלא הבדלה". ותורף תשובתו הוא, כי שאלה זו תלויה בחקירה האמורה, כי אם יסוד איסור עשיית חפציו קודם הבדלה הוא מנפת קדושת שבת, בוודאי מותר לקחת תרופה זו גם עת הבדלה, כי כמו שאיסור שבת ממש הותר בגלל פיקוח נפש, כל שכן, קדושה זו שאינה אלא המסכה מקדושת שבת שנדחית. אכן, אם האיסור הוא מנפת חובת עשיית הבדלה - הסברה הונחת שחובה להבדיל קודם, שהרי ניתן להמתין שעם קל ולהבדיל ושוב לא יהיה פיקוח נפש, ומדוע ידחה איסור עשיית מלאכה קודם הבדלה.

לעילוי נשמת האשה החשובה

מרת יוכבד ב"ר צבי יהודה ע"ה

לעילוי נשמת האשה החשובה

מרת אסתר ב"ר ישעיה ע"ה

נלב"ע ביום י"ג מנחם אב תשע"ג - תנצב"ה

ה'ה"ח ר' יחזק' יחיאל ראטה ה"י

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

ה'ה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א

עלֵי אורח

אורחות חיים הלכה למעשה

בענין תשלום לעדי קידושין

שאלה: מחותן שהזמין לשנים שיבואו ויהיו עדי קידושין וברצונו לשלם להם, האם יש חשש בכך חשש - דהא עד אסור ליקח שכר עבור העדות?

תשובה: מותר. דהנה, בוטל שכר כדי בטלה - ודאי אין כל חשש, ואפילו ליתן יותר יש להקל, דהנה איתא בחי"מ (סי' ד ס"ח, והמקור הוא בתשו' הרשב"א) שדוקא מי שכבר ראה המעשה - שמוחזק להעיד, אסור ליקח שכר, משום "ומה אני בחנם אף אתה בחנם", אבל אם עדיין לא ראה המעשה יכול ליקח שכר כדי לילך לראות המעשה, דהא אינו מחויב לילך (וכן האריך התוס' יו"ט במס' בבבית פ"ד מ"ו, ובתפארת שם עיי"ש).

ואמנם בשו"ע (ח"מ סי' ס' ד ס"ק כא) ציין להל' גט באה"ע (סי' קל כ"א) דאי שם שעדי הגט לא יטלו שכר יותר מכדי בטלה, אע"כ דאינו מחויב להעיד, וכן ציין בהגהות רעק"א (ח"מ שם) וכן פסק שם באורח חיים, דאסור ליקח יותר מכדי בטלה (וכ"כ בערוה"ש שם בסוסי"ל די ובשו"ת בנין ציון - למע העירוך לגר - סי' קנז).

אכן נראה להקל, דאם לוקח רק בשביל עצם ההליכה, ולא עבור העדות, יכול ליקח אפילו כסף מלא, כמו שחלקר בטו"ז (ח"מ שם ויכ"כ ביו"ד סי' שיד סק"א). ועיי' בשו"ת יוסף דעת מהררי"ש מאנטאקן (מהדור' ה' סי' ה) דהביא מהג"ר מנחם הכהן דהא דמלר הרשב"א ליקח שכר עבור ההליכה זהו רק עבור הליכה ולא עבור העדות, וא"כ נראה בגט - שלוקח בשביל עצם העדות, ולכן אינו רשאי ליקח יותר משכר בטלה, ואה"כ בגט אם לוקח רק בשביל טירחתו יכול ליקח יותר משכר בטלה (ועיי' בהגהות רעק"א בהשמוטות שציינן שכי"כ הריטב"א במס' קידושין), וא"כ בניד"ד שהעד אינו לוקח מעות בשביל עצם העדות אלא בשביל שמטריח לבוא ועבור טרחתו שעומד שם תחת החופה בפרק זמן החופה, יכול ליקח יותר משכר בטלה.

עוד נ"ל, דכל האיסור הוא רק לבקש שכר עבור העדות, דכן משמע לשון המשנה בבבבית (פ"ד מ"ו) "הנוטל שכר - להעיד", דהיינו, שמתנה שיתנו לו שכר כדי להעיד, דבר זה אסור, דמצוה יש לעשות בחנם ד"מא אני בחנם" וכו'. אבל כהני"ג שהעדים אינם מתניין כלום שרוצים שכר, אלא המחזיק רוצה להמאותם מדעת עצמו בגלל הזמן שהקדיש עבור אין כל חשש אף אם נתן להם מתנה מרובה. וכמו דמצינו לגבי אבידה, דאסור ליקח שכר (עיי' ח"מ סי' רסה סי"א), ומ"מ כתבו כמה פוסקים דאם רוצה בעל האבידה ליתן שכר למשיב האבידה מותר לו ליקח (עיי' פתחי חושן ה'ל' אבידה פ"ה ה"א ובתורתו שם).

ומותר גם אם רק אחד מהמחזיקים נותן השכר, דאע"כ דכתב הנהיבות (ח"מ סי' ס' ד סק"י) דאפי' שכר לילך לראות המעשה יש ליקח משני בעלי דינים כדי שלא יהיה נוגע בעדות, עיי"ש, אבל כאן בעדי קידושין, שאין כאן שני עדים, והעדות היא עדות אחת עבור שני המחזיקים, לא שייך נוגע בעדות אם לוקח רק מצד אחד, ודוק.

קריאת התורה בעל פה

שאלה: בעל קורא שקרא כמה תיבות בעל פה, מנח הקריאה שהיא רגילה על לשונו, האם יצא ידי"ח הקריאה?

תשובה: בעל קורא שראה תיבות הקריאה בספר תורה, אזי גם אם אח"כ בשעה שהוציא התיבה מפיו עצם את עיניו או כגון שהידי' בה מראה להעולה לתורה את התיבות כסתה את התיבה, יצא הקריאה ואמנם בתשו' אגרי"מ (א"ח סי' ג' ס"ט) נסתפק בזה אם ה"ח אחר כדי דיבור. ברם בהליכות לשלם על תפלה (פ"י סי' ה"ח) כי דינא כי כן היא דרך קריאת בני"א שאינם מקדקים לומר כל תיבה בשעה שקוראה מתוך הכתב ממש. עיי"כ. וכענין זה עיי' בבני יונה (על יו"ד סי' רעז) בהא דכאשר כותב הסופר ס"ת - צריך שיהא לפניו ספר אחד שיעתיק ממנו, דאסור לכתוב אפילו את אחת שלא מן הכתב, וכתב הגני"ז דאין צריך הסופר לראות כל תיבה בפני עצמה מתוך החתקת [וח"ה] שם שצריך הסופר לקרות כל תיבה לפני שכותב, אלא כדרך המעתיקים שרואים ב' וגי' תיבות או יותר בבת אחת, כפי הרגלו בתורה, עיי"כ (ועיי' מפקדש מטע' ס"ק יד), אלמא דרך רגילות היא לקרוא באופן שאינו רואה כל תיבה בפני עצמה בשעת הקריאה. כן נ"ל.

והנה שאלת אם קורא בסי"ת כמה תיבות בעל פה אי יצא עיי' בבב"כ (א"ח סי' מט) שהאר"ך בזה דינא, כמו דמצינו אם קרא המגילה כמה תיבות בע"פ דינא, עיי"ש, וכן העתיקו הדעת תורה (א"ח סי' מט) והביא דכן מצא בתוס' ר"י דעיי"מ מגילה (מהד"ף דף י"ז) דמפורש שיצא, וא"כ בניד"ד, גם אם אמנם שלכתחילה ודאי נכון לקרוא כל תיבה מן הכתב, אבל אם קרא כמה תיבות בע"פ פסיר יצא. מאת: הגה"צ רבי שפא"ר קהת הכהן גראס שליט"א

עלֵי ספר

חשב ההלכה על יורה דעה, הלכות נדה - ביאור ותמצית שיטות הפוסקים אשר בשרש' יורה דעה סימן קפ"ג - ז' ונושאי הכלים ט"ז, ש"ך, דגול מרובב, רבי עקיבא איגר, פתחי תשובה וכוונות דעת, בתוספת ביאורים נפלאים, הערות והארות מחכמות. וגם לרבות עיקרי שיטות הראשונים המבוארים בביטוי וסוף. כל זה מסודר בלשון קל ובחרי, באופן המועיל לחבנת ההלכה ושינונה בדרך קצרה. בתוספת תמצית ופסקים מספר 'שיעורי שבת הלוי' ובשמו יונה 'מסקי שבת הלוי'. בסופו מפתח ענינים מפורט. מידר וערך להפליא הרח"ג ר' ברוך וייסבלום שליט"א, רמת ויז'ניץ חיפה. תש"פ (תרל"ב עמ').

סידור חזקוני משה"ג רבי שלמה ביינעט שליט"א, דומ"ץ קהל מחזיקי דת ירושת"א (ז):

הכתר והכבוד - על חובת כיסוי הראש באשה, צניעות בלבוש ובהליכות, על כל פרטיהן ודקדוקיהן, ועל כל המסתעף מהם, בהלכה ובחסידות. מהדור"ח, ירושלים תשפ (מח עמי).

הלקח והלבוב - אוצר נפלא בענין מעלת לימוד התורה וגדרי מצוות תלמוד תורה (מחם: זמני הלימוד, מקום הלימוד, אופן הלימוד התורה, זכירת דברי התורה, חובת ידיעת כל חלקי התורה שיכול, ועוד) על כל פרטיה והלכותיה הלכה למעשה. ירושלים תשע"ט (לו עמי).

תודותינו וברכותינו נתונות לאלו שנדבו הוצאת הגליון לזיכוי רבבות מאחב"י

לזכר עולם יהיה צדיק כ"ק הרה"צ הקדוש והטהור מוורני אהרן מנחם מענדל זצוקללה"ה אדמו"ר מאלעסק בן הרה"ק מורנו אלכסנדר יו"ט ליפא זצוקללה"ה אדמו"ר מוורנישוב נסתלק ביי"ט מנחם אב תרפ"ז. זכותו יג' עליו ועל כל ישראל הונצח על ידי נכדו ידידנו החשוב בנש"ק הרה"ח רבי אלכסנדר יו"ט ליפא אייכנשטיין שליט"א	לעילוי נשמת הרה"ח המפ"ר רבי יעקב יצחק הירשנהאזר זצ"ל בן המנוח החסיד המפ"ר רבי ראובן ע"ה נכד הרה"ק בעל ה"דוראים בשד"ה זי"ע נלב"ע בשם טוב ביום י"ט מנחם אב תש"ב ומנח"כ ביה"ח דראפערט הונצח ע"ה נכדו הנגיד המפ"ר הרה"ח ר' יעקב יצחק קאניג שליט"א	הרה"ח ר' אלטר ברוך מאיר אסטרייכער שליט"א שהריים תרומתו בעין יפה ורוח נדיבה להוצאת הגליון לכבוד יום כ"א אב - יומא דהילולא דרשכבה"ג כ"ק אדמו"ר מרן מהר"א מבעלזא זצוקללה"ה זכותו יג' עליו ועל כל ישראל, אמן
לעילוי נשמת הרה"ח ר' צבי יהודה (הערש לייב) ב"ר בנימין ז"ל גבאי קופת צדקת רבי מאיר בעל הכנס שעל ידי כולל "שומרי החומות" - צריך נלב"ע ביום כ"ג מנח"א תשע"ח - תנצב"ה הונצח על ידי בנו הרה"ח ר' בערל הונפפלד שליט"א - מנשטער	לעילוי נשמת הרה"ח מרת רבקה ב"ר אלכסנדר וואשא ע"ה נלב"ע ביום כ"ד מנחם אב תשס"ח תהא נשמתה צרורה בצרור החיים הונצחה על ידי בנה הרה"ח ר' שמואל יצחק האכהייזער שליט"א	לעילוי נשמת הרה"ח ר' אברהם אליעזר ב"ר רפאל הכהן ע"ה נלב"ע ביום כ"ג מנחם אב תשכ"ד תהא נשמתה צרורה בצרור החיים הונצח על ידי בנו הרה"ח ר' דוד הכהן וואהל שליט"א
לעילוי נשמת אבינו מוה"ח ר' שלמה יעקב בן הרב מנשה דוב ז"ל זמורה פעל ועשה רבות לטובת קירוב וליד שארית הפליטה לאחר השואה נלב"ע ביום י"ז מנחם אב תשע"ב תהא נשמתו צרורה בצרור החיים הונצח על ידי בני משפחתו הע"י	לעילוי נשמת הרה"ח הרביץ תורה ויר"ש עשרות בשנים והעמיד תלמידים הרבה הרה"ח ר' יהושע משה ב"ר אברהם יעקב אדאלף ז"ל מראשוני ומשרידי תלמידי ישיבת קאפעלען, מוקטע וחשובי חסידי בעלזא בלונזן נלב"ע ביום כ"ו מנחם אב תשע"ח תנצב"ה הונצח על ידי בנו הרה"ח ר' אליעזר נחום שליט"א	לעילוי נשמת הרה"ח ר' אברהם אליעזר ב"ר אברהם יוסף ע"ה נלב"ע ביום כ"ג מנחם אב תשס"ח תהא נשמתה צרורה בצרור החיים הונצח על ידי בנו הרה"ח ר' אברהם יצחק שליט"א